

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ἐπηρεασίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ἔτησίᾳ . . . δρ. 16. — Ἔτησίᾳ . . . δρ. 25. —

Ἐξάμηνος . . . » 8,50 Ἐξάμηνος . . . » 13. —

Τρίμηνος . . . » 4,50 Τρίμηνος . . . » 7. —

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ σινδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1η οἰουμένη τοῦ μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐρυπύλου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 29ος

Ἐν Ἀθήναις 25 Δεκεμβρίου 1921

Ἔτος 44ον—Ἀριθ. 4

Ἡ ΠΡΩΤΗ ΤΥΨΗ

[Χριστουγεννιάτικο διήγημα],

ΟΤΑΝ ἦμουν ἕξ χρονῶν, δὲν παρὰ πῆγαινα στὸν κόσμον. Εἶχα ὅμως μιὰ πολὺ ὡμορφὴ ναυτικὴ φορεσιά, ἀπὸ μπλὲ βελούδο, μὲ χρυσὰ κουμπιά, μὲ χρυσὲς ἀγκυρίτσες καὶ μ' αὐτὴν μετὰ τὴν τραχηλιά. Τὴν καλὰ νὰ τὴ φοροῦσα! Μὰ δὲν παρουσιαζόταν εὐκαιρία γιὰ τόσο λοῦσο. Κι' ἡ ὡμορφὴ φορεσιά, διπλωμένη στὸ χάρτινὸ τῆς κουτί, κοιμώταν στὸ ψιλότερο ράφι τῆς ντουλάπας, ποὺ τὴν εἶχα μεσιακῇ μὲ τὴν ἀδελφή μου τὴν Ἰωάννα.

Ἡ Ἰωάννα μὲ περνοῦσε δυὸ χρόνια. Φανταζόταν γι' αὐτὸ πὼς ἦταν κίολα μεγάλη καὶ σεβαστή. Ἐννοεῖται πὼς ὅταν εἴμαστε μαζὺ, ὅλο μὲ πείραζε κι' ὅλο μὲ κοροϊδεύε. Ἐτοί, δυστυχῶς, κάνουν πολλὰ ἀδέλφια, ποὺ εἶναι μολοντοῦτο ἀγαπημένα...

Ἀξαφνὰ, μιὰ μέρα τοῦ Δεκεμβρίου, ἔλαβα ἕνα γράμμα. Ἄλλο ἕνα, ἀπαράλλαχτο, ἔλαβε κι' ἡ Ἰωάννα. Τὸ ἀνοίξε καὶ τὸ διάβασε δυνατὰ, ἀργά, γιὰ νὰ μὲ πειράξῃ ποὺ ἐγὼ δὲν ἤξερα ἀκόμα νὰ διαβάζω ἔτσι. Ἦταν πρόσκληση γιὰ τὰ Χριστούγεννα στὴς κυρίας Βανικῶ, κι' ἔλεγε:

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΒΑΝΙΚῶ

Θὰ δεχθῇ τοὺς μικροὺς τῆς φίλους τὴν Τετάρτη, 25 Δεκεμβρίου, ὥρα 2 μ.μ.

Μαγικὴ Ἀυγία.—Χριστουγεννιάτικο Δένδρον.—Τσαΐ κτλ.

Ἡ κυρία Βανικῶ, ποὺ δὲν τὴν ἐγνώριζα, ἦταν μιὰ γριὰ ἐβδομήντη χρονῶν, ποὺ ἔλατρενε τὰ ξένα παιδιὰ γιατί δὲν εἶχε δικὰ τῆς. Ἡ χαρὰ τῆς ἦταν νὰ τὰ μαζεύῃ στὸ σπίτι τῆς πέντ' ἕξ φορὲς τὸ χρόνον, νὰ τὰ φορτώνῃ δῶρα καὶ νὰ τὰ χοροαῖνῃ γλυκά. Αὐτὰ ἐσήμαινε

ἐκεῖνον τὸ «κ.τ.λ.» τοῦ προσκλητηρίου. Καὶ πρὸ πάντων κάτι τοῦρτες καὶ κάτι πουδίγκες σὰν καμπαναριά. Τὰ παιδιὰ στομάχιαζαν, μὰ ἡ κυρία Βανικῶ τὸ καυχώταν:

— Δεκαπέντε μοῦ ἀρρώστησαν φέτο! ἔλεγε σὲς φίλες τῆς μετὰ τὰ Χριστούγεννα ἢ τίς Ἀποκρῆς. Φαντασθῆτε τί μοῦ ἔφαγαν!

«Κάνεις λάθος, μικρὲ μου...» (Σελ. 26, στ. γ')

Ἀλλὰ φαίνεται πὼς πρὸ περιφημίας κι' ἀπ' τίς πουδίγκες τῆς, ἦταν τὸ Χριστουγεννιάτικο Δένδρον τῆς. Τὰ παιγνίδια ποὺ τὸ ἐστόλιζαν, ἦταν πλούσια, ἀσυνήθιστα, ἐμπληκτικά, τέ-

τοια ποὺ μόνο μιὰ κυρία Βανικῶ μποροῦσε νὰ ξετρυπώῃ στὰ μαγαζιά τοῦ Παρισιοῦ. Καὶ τόσο ἀφθονά, ὥστε τὰ παιδιὰ, ἐπαίρναν ἀπὸ τρία, ἀπὸ τέσσερα, ἀπὸ πέντε! Ἀλλὰ καὶ τὸ «τσαΐ» τῶν Χριστουγέννων ἦταν κάτι τεράστιο. Τί θέλετε καὶ δὲν εἶχε κείνον τὸ τραπέζι! Ἰσως μόνο τὸ τσαΐ ἔλειπε. Ἡ κι' ἂν ὑπῆρχε, τὰ παιδιὰ τὸ περι-

φρονεῖσαν μπροστὸ στῇ σαμπάνια πού ἔτρεχε ποτάμι...

Ὅταν μιλοῦσε γι' αὐτὰ ἡ Ἰωάννα, αἰοεῖτο τὸ στόμα τῆς κι' ἔδειχνε τὰ δάντια τῆς, σὰ νὰ ἐταιμαζόταν νὰ φάῃ ὅλο τὸ σπίτι! Ἐπειτα μοῦ ἀπαριθμοῦσε ὅλα τὰ γλυκύσματα ποὺ ἐσχέπει νὰ «χρητάσῃ». Μιὰ ὀλίγη ἀραιά...

* *

Τελοσπάντων ἐφθασε ἡ μεγάλη ἡμέρα. Ἡ ναυτικὴ μου φορεσιά κατέβηκε ἀπὸ τὰ ὕψη τῆς ντουλάπας. Μ' ἔλουσαν, μ' ἐχτένισαν, μὲ κατσάρωσαν, μ' ἐβούρτσισαν καὶ μὲ γύρισαν ἀπ' ὅλες τίς μεριές γιὰ νὰ μὲ κοιτάξουν. Δεκαπέντε φορὲς κοιτάχθηκα κι' ἐγὼ στὸν καθρέφτη. Ἡ ὡμορφὴ μου φορεσιά μὲ στένευε λιγάκι, ἀλλὰ γι' αὐτὸ δὲν καμάρωνα λιγώτερο.

Μὰ κι' ἡ Ἰωάννα ὡμορφοστολίσθηκε. Ἔβαλε ἕνα φόρεμα μπλὲ σὰν τὸ δικό μου, πολὺ ἀναισχρότερο ὅμως καὶ στολισμένο μὲ δαντέλλες. Ἐγὼ σὲς τὰ χέρια τῆς, ὅλο μελανιὲς συνήθως καὶ χιονίστρες, σὲ κάτι μακριὰ γάντια, καὶ κοίταζε ἴσια μπροστά τῆς, χωρὶς νὰ γυρίξῃ, τὸ κεφάλι, γιὰ νὰ μὴ χαλάσῃ ἡ πολὺπλοκὴ κτενησιά τῆς.

Μοῦ ἔδωσε τὸ χέρι τῆς καὶ μπήκαμε στὴ σάλαμαζι. Ἦμουν κατακόκκινος ἀπὸ τὴ ντροπὴ μου καὶ συγχρόνως εἶχα κι' ἕνα φόβο ποὺ δὲν μ' ἄφισε νὰ αἰ-

σθανθώ πολύτην πρωτογνώριστη χαρά.

Η σάλα ήταν γεμάτη παιδιά, που φλυαρούσαν, γελοῦσαν, φώναζαν και τριγυρίζαν σάν κλωσοπούλια τήν οικοδέσποινα. Όλα σχεδόν μου ήταν άγνωστα. Η Ίωάννα μου άφησε τὸ χέρι κι' έτρεξε νά βρῇ τίς φίλες της και τίς συμμαθήτρίές της. Η μαμμά είχε χωθῇ μέσα στίς άλλες μαμμάδες. Κι' ἐγὼ έμεινα μονάχος μου, σά χαμένος σὸ πλῆθος.

Σέ λίγο με τριγύρισαν μερικά παιδιά τῆς ἡλικίας μου που με κοίταζαν χωρίς νά μιλοῦν. Άλλα ήταν ντυμένα σχεδόν σάν και μένα, με πλούσια φορέματα που κάπως τὰ στενοχωρούσαν. Άλλά πάλι φορούσαν στολές γρεναδιέρων, ισπανῶν ταυρομάχων, ἱπποτῶν και καθ' ἑξῆς.

Έν' ἀπὸ τὰ παιδιά, που ήταν πολύ ψηλὸ και φορούσε κόκκινη στολή Ἀγγλου στρατιώτη, μ' ἐπλησίασε και με ρώτησε πῶς με λένε. Τὸ ἀνάστημά του και τὸ λοφίο του μ' ἐτρόμαξαν. Τοῦ εἶπα ὅμως τὸνομά μου. Κι' ἐκεῖνο τότε, με πολλή συγκατάβαση, μ' ἐπληροφόρησε πῶς σέ λίγο θά περνούσαμε σ' ἄλλο σαλόνι, ὅπου θά βλέπαμε Μαγική Λυχνία.

Πραγματικῶς, ὅστερ' ἀπὸ πέντε λεπτά, μᾶς έμπασαν σ' ἕνα μεγάλο σκοτεινὸ δωμάτιο, ὅπου μόλις διακρίναμε ἐν' ἄσπρον πανί και δυὸ μακρυὲς σειρὲς σκαμνιά ἀπὸ κόκκινο βελούδο. Ἀ δ' ἡ μιά μεριά καθήσαν τὰ γόρια κι' ἀπ' τὴν ἄλλη τὰ κορίτσια. Σιωπή. κανένας δὲ μιλοῦσε. Καὶ τὸ θέαμα ἄρχισε.

Μᾶς εἰδειξαν σ' ἕνα πλῆθος εἰκόνες τὸν Ἀλαδῖνο, τὴ Σταχτοπούτα, τὴ Γενεβιέβη κι' ἄλλα τέτοια παραμῦθια. Μερικά τὰ ἤξερα. Ἀλλά ὅμως, σάν τὸν Κυανοπόνο, τὰ ἔβ'επα πρώτη φορά και φοβόμουν ὅχι λίγο... Ἐπιτέλους ἀναψαν τὰ ἡλεκτρικά, ξανάρχισαν οἱ ὁμίλεις κι' ἡ κυρία Βανικῶ, με τίς δυὸ ἀνεψιές της, που ἦταν με γάλα κορίτσια, μᾶς έμπασαν στὴν τραπεζαρία.

Ἀ, τί τραπεζαρία! Κανείς μας δὲν εἶχε ξαναῖδῃ τέτοιο θέαμα. Μόνο μιά κυρία Βανικῶ μπορούσε νά κάμῃ ἕνα τόσο θαυμάσιο Χριστουγεννιάτικο Δένδρο!

Φαντασθῆτε ἐν' ἀληθινὸ ἔλατο, μέσα σὲ μιά πελώρια γλάστρα, με χοντρὸ κορμὸ, με μεγάλους κλώνους και μ' ἕνα πλῆθος πράσινες βελόνες, που πρῶτα σχημάτιζε σάν ἕνα θόλο κι' έπειτα ἴσιο και λεπτό, ἀνέβαινε ὡς τὸ ταβάνι. Τὸ δένδρο αὐτὸ ήταν σκολιμένο με κεράκια ρῶς, με χάρτινα φαναράκια, ὅλα ἀναμμένα, με στιλπνὲς μπαλίστσες, και κατάφορτο ἀπὸ λογίων-λογίων παιχνίδια, ἄλλα τυλιγμένα σ' ἀσημόχαρτα, κι' ἄλλα ἀπλῶς κρε-

μασμένα στοὺς κλώνους με κορδελίτσες πολὺχρωμες.

Μείναμε ἄφωνοι, ἐκστατικοὶ μπροστῇ σὲ τοῦτο αὐτὸ Δένδρο! Ἐπειτα χειροκροτήσαμε ὅλοι μαζί. Η κυρία Βανικῶ, γελαστή, μᾶς ἐπλησίασε, ἀκολουθούμενη ἀπὸ τίς ἀνεψιές της που κρατοῦσαν δυὸ σακκούλια. Ἐνα ἕνα, τὰ παιδιά χώναμε τὸ χέρι μας, παίρναμε ἕνα ἀριθμὸ και περιμέναμε. Ὅλα τὰ παιχνίδια τοῦ Δένδρου εἶχαν ἀπὸ ἕνα χαρτάκι, ὅπου ἦταν γραμμένος ἕνας ἀριθμός. Φώναζαν τὸν ἀριθμὸ κάθε παιχνιδιοῦ κι' ὅποιο παιδί τὸν εἶχε σὸ χέρι του, τὸ κέρδιζε ὅπως σὸ Λαχεῖο.

Στὴν ἀρχὴ μου ἔλαχε ἔτσι ἕνα ὠραῖο φλαουτάκι, έπειτα ἕνα καρροτσάκι, έπειτα ἕνας σιδηρόδρομος. Η Ίωάννα κέρδισε μιά ὠραία κούκλα, ἕνα κουτί με χαλκομανίες κι' ἕνα καλαθάκι ἀπὸ λυγαριά ντυμένο με οὐρανὶ μεταξωτό. Ἡ μου καταγοητευμένος, δὲν φοβόμουν πιά καθόλου κι' ἐπλησίαξα ὁλοένα τὸ Δένδρο γιὰ νά βλέπω καλύτερα τὰ παιχνίδια.

Ὅλα μου ἄρεσαν και ὅλα τὰ ἤθελα. Ἀλλά ήταν κι' ἕνα που μου ἄρεσε περισσότερο ἀπ' ὅλα. Τὸ κοίταξα ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας και δὲν μπορούσα νά ξεκολλήσω τὰ μάτια μου ἀπὸ πάνω του: Ἦταν ἕνα πιστολάκι δίκαννο, με δυὸ σκανδάλες, που τέτοιο δὲν εἶχα ἰδῇ ποτέ. Στὸ γαλάζιο χαρτάκι του διέκρινα καλὰ τὸν ἀριθμὸ 99.

Δὲν ἤξερα νά διαβάσω, παρὰ τοὺς ἀριθμούς, μὰ δὲν ἔκανα λάθος ποτέ. Ἦταν προγραμματικῶς 99.

Ἀχ, τί καλὰ ἂν, στὸν ἄλλο γύρο, έπερτε σὲ μένα αὐτὸς ὁ ἀριθμός! Ὁ κέρδιζε τὸ πιστολάκι!

Η κυρία Βανικῶ ἐξακολουθοῦσε νά γυρίζει και νά μοιράζῃ ἀριθμούς. Ἠλθε και σὲ μένα και μου έτεινε τὸ σακκούλι της. Ἐκλείσα τὰ μάτια, ἔχωσα τὸ χέρι μου και τὸ ἔβγαλα πάλι, κρατώντας ἕνα στογγυλὸ ξυλαράκι που δὲν τολμοῦσα νά τὸ κοιτάξω. Ἀξάφνα εὐνοήσῃ ἡ τύχη; Ἀνοιξα τὸ χέρι μου και τὸ εἶδε: Ἦταν 38!

Δὲν έπρεπε νά πελπισθῶ. Τὸ 99 μπορούσε νά μου πέσῃ στὸν ἄλλο γύρο. Κι' ὅμως ἀπελπίσθηκα και λυπήθηκα πολύ.

Ἐπλησίασα τὴν Ίωάννα και τὴ ρώτησα τί ἀριθμὸς τῆς εἶχε πέσει.

— Νά, μοῦ εἶπε, μ' ἀδιαφορία ἀνοίγοντας τὸ χέρι της.

Ἀχ, Θεούλη μου!... Ἦταν ὁ ἀριθμὸς 99!...

Τὴν ἤξερα καλὰ τὴν ἀδελφῇ μου. Τὸ δίκαννο πιστόλι δὲν θά τῷ θελε καθόλου. Ἀν τῆς ζητοῦσα ὅμως τὸν ἀριθμὸ της, δὲν θά μου τὸν ἔδινε ποτέ...

Ἀπομακρύνθηκα χωρίς λέξη. Μοῦ ἐρχόταν νά κλάψω. Ἐπειτα κοίταξα τὸ Δένδρο. Η διανομὴ ἐξακολουθοῦσε. Η ἴδια ἡ κυρία Βανικῶ, ἀνεβασμένη ἔξ' ἕνα μεγαλύτερο σκαμνὶ ξεκρεμοῦσε τὰ παιχνίδια, που μᾶς τὰ μοίραζαν κατόπι οἱ ἀνεψιές της.

Η Ίωάννα, ἐκεῖ νύντα, φλυαροῦσε με μιά φιλενάδα της. Δὲν κρατοῦσε πιά τὸν ἀριθμὸ της. Γιὰ νά χειρονομῇ πῶς ἐλεύθερα, τὸν εἶχε βάλει σὸ καλαθάκι της, που τῷ βλεπα ἐκεῖ κρεμασμένο σὸ μπράτσο της, σχεδὸν μέσ' στὴ μύτη μου.

Τὸ 38 μου ἔκαιγε τώρα τὸ χέρι. Μοῦ ἐρχόταν νά τὸ πετάξω χάμω... Ἀχ, γιατί νά εἶναι ἔτσι ὠραῖο τὸ πιστολάκι, που δὲν θά γινόταν δικό μου; Καὶ καθὼς κουνόσε τὰ χέρια της ἡ Ίωάννα, κουνόταν και τὸ 99 μέσα σὸ καλαθάκι, λὲς και με κορόϊδεσε. Μποροῦσα νά τὸ ἀγγίξω, χωρίς νά τὸ καταλάβῃ ἡ Ίωάννα.

Ἀπλώσα τὸ χέρι μου, τὸ τράβηξα, τὸ ξανάπλωσα... Ἐφυγα και ξαναγύρισα... Ξαναγύρισα σάν τὴ γάτα... Ἐχῶσα τὸ χέρι μου σὸ καλαθάκι, πῆρα τὸ 99 κι' ἄφησα στὴ θέση του τὸ 38 μ' ἐπιτηδειότητα λωποδύτη.

Ἐκαμα ἄσχημα, πολὺ ἄσχημα, φριχτά!... Δὲν μπορῶ νά τὸ συλλογιέμαι σήμερα χωρίς μιά μεγάλη τύψη. Ἀλλά και τὸ μολογῶ με ντροπῇ, ὅταν ἔκαμα τὴν κακὴ αὐτὴ πράξη, χάρηκα και δὲν συλλογίσθηκα ἄλλο, παρὰ πῶς σέ λίγο θά εἶχα τὸ πιστολάκι.

Και νά! Η κυρία Βανικῶ τὸ ξεκρεμὰ τώρα και φωνάζει:

— Ἀριθμὸς 99! Ποῖς τὸν ἔχει! 99!

Ἐτρεξα με τὸ ξυλαράκι που εἶχα κλέψῃ τῆς Ίωάννας. Ἀλλά μαζί με μένα, κι' ἕνα ἄλλο παιδί, — ήταν ὁ ἄγγελος στρατιωτικός, — προχωροῦσε στὴν κυρία Βανικῶ, τῆς ἔκαμε τὸ σχήμα και τῆς παρουσίασε τὸν ἀριθμὸ του Μπᾶ! πῶς αὐτό;

Οἱ δυὸ ἀνεψιές γέλασαν δυνατὰ κι' ἔσκυψαν νά ἰδοῦν ποῖς ἀπὸ τοὺς δυὸ μας εἶχε πραγματικῶς τὸ 99. Ἐπρόκυψε κάποια ἀμφιβολία... Ἀρχισαν νά συζητοῦν... Η κυρία Βανικῶ ἔβαλε τὰ γυαλιά της... Ἐπειτα μοῦ εἰδειξε τὸν ἀριθμὸ μου και μοῦ εἶπε γλυκά:

— Κάνεις λάθος, μικρέ μου. Δὲν εἶναι 99, εἶναι 66... Βλέπεις; Τὸ ἀστρουλάκι πρέπει νά εἶναι ἀπὸ κάτω. Ἀλλά σὺ τὸ διάβασες ἀνάποδα.

Ἀλλοίμονο, εἶχε δίκιο! Ὁ ἀριθμὸς μου ήταν 66. Δὲν ἤξερα πῶς έπρεπε νά τὸ διαβάσω με τὸ ἀστρουλάκι πρὸς τὰ κάτω!

Ὁ ἄγγελος στρατιώτης πῆρε με χαρὰ τὸ πιστολάκι και, φεύγοντας, μοῦ ἔρριξε μὰ ματιά περιφρονητική.

Δὲν ἤξερα πιά που βρισκόμουν!

Και τὸ χειρότερο γιὰ μένα ἦταν που ὁ ἀριθμὸς 38 κέρδιζε ἕνα θαυμάσιο παιχνίδι, — τουβλάκια κόκκινα και κίτρινα, μαρμαρίνες κολονίτσες, καρυδένια κουφωματάκια, γιὰ νά χτίξῃ κανεὶς ὀλόκληρο παλάτι, — που τὸ πῆρε τώρα ἡ Ίωάννα, ἐνῶ ἐγὼ, με τὸ κλεμένο μου 66, δὲν κέρδιζα παρὰ μιά παλιοσφυρίχτρα!

Ἀλλὰ μόλις βγήκαμε ἔξω, τὴν πέταξα ἀπὸ τὴ φούρκα μου και τὴν πάτησα. Κακόμοιρη σφυρίχτρα! Δὲν τὴ συγχωροῦσα που εἶχε ἰδῇ τὸ πρῶτο μου ἐγκλημα και τὴν πρώτη μου τύψη.

(Chemilly)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΟ ΔΕΝΔΡΟ

Ἀγαπητοί μου,

Οἱ εἰδειξαν σὸ Γραφεῖο τὴν εἰκόνα τοῦ διηγήματος, — αὐτὴν που εἶδατε στὴν πρώτη σελίδα, — και με ρώτησαν: «Δὲν εἶναι ὠραία νά τὴ βάλουμε σὸ Χριστουγεννιάτικο φύλλο; - Πολὺ ὠραία!» ἀποκρίθηκα. Καὶ πιστεύω πῶς δὲν ἔχετε ἀντίθετη γνώμη. Εἶναι πραγματικῶς ὅτι χρειαζόταν γιὰ σήμερα.

Κι' ὅμως! ἂν μοῦ εἰδειναν τὴν ἴδια εἰκόνα πρὸ εἰκοσι ἐτῶν, θά φώναζα: «Ὅχι, νά μὴ τὴ βάλετε! ὠραία εἶναι, ἀλλὰ ξενική. Δείχνει τὰ φράγματα Χριστοῦγεννα κι' ἐμεῖς θέλουμε ἑλληνικά!» Γιατί, ἀλήθεια, πρὸ εἰκοσι ἀκόμα ἐτῶν, τὸ Δένδρο τῶν Χριστουγέννων, αὐτὸ που παριστάνει ἡ εἰκόνα, δὲν ἦταν τόσο γνωστὸ, οὔτε τόσο ἀγαπημένο στὴν Ἀθήνα. Λιγοστά, μετρημένα σπίτια τὸ ἔκαναν. Καὶ μάλιστα τὰ κατηγοροῦσαν πῶς «εἰσάγουν ἔθιμα ξένα». Ἀλλὰ σήμερα δὲν ὑπάρχει σχεδὸν εὐπορο σπίτι που νά μὴ γιορτάξῃ αὐτὲς τίς ἡμέρες με Δένδρο. Τὸ ἔθιμο «εἰσῆχθη». Με τὴ διαφορά μόνο, — κι' εἶναι μικρὴ διαφορά, — πῶς δὲν γίνεται ἔξω αὐτὰ τὰ σπίτια τὴν παραμονὴ ἡ ἀνήμερα τῶν Χριστουγέννων, παρὰ στὰ περισσότερα τὴν Πρωτοχρονιά ἢ μιά ὁποιαδήποτε ἡμέρα ἀναμεταξύ. Καὶ τοῦτο, γιατί ἐμεῖς ἐδῶ τὰ δῶρα μας τὰ κάνουμε τὴν Πρωτοχρονιά. Στὰ καλὰ παιδάκια δὲν τὰ μοιράζει ὁ Μικρὸς Χριστὸς ἢ ὁ Γεροντάκος τῶν Χριστοῦγέννων (le Bonhomme Noël), ἀλλὰ ὁ Ἄγος - Βασίλης που ἔρχεται ἀπὸ τὴν Καισαρεία...

Ἐτοὶ λοιπὸν κανένας στὴν Ἀθήνα δὲν θά ἔβρισκε σήμερα «ξενική» τὴν ὠραία εἰκόνα που παριστάνει ἕνα ἔλατο φορτωμένο δῶρα, μέσα ἔξ' ἕνα σαλόνι, ὅπου ἡ γηραιὰ οἰκοδέσποινα, βοηθοῦμενη ἀπὸ τίς νέες ἀνεψιές της, τὰ μοιράζει σ' εὐτυχισμένα παιδιά. Εἶναι μιά σιγὴν γνῶριμη πιά, συνειδησμένη. Αὐτὲς τῆς ἡμέρες θά τὴν ἰδῇτε και σὸ πραγματικὸ. Κι' ἂν δὲν θά σᾶς δοθῇ τέτοια εὐκαιρία, — γιατί τὸ ἔθιμο δὲν εἶναι πάλι τόσο γενικό, — μπορείτε ἐξαίρετα νά ἰδῇτε ὅσα χριστουγεννιάτικα ἢ πρωτοχρονιάτικα Δένδρα θέλετε... στίς βιτρίνες τῶν μεγάλων μας ἀνθοπωλείων.

Δὲν ξέρω ἂν ὑπάρχουν ἀκόμα «πατριώτες» που νά θυμούνουν, νά γανακτοῦν, γι' αὐτὴ τὴ νοθεία τῶν ἑλληνικῶν Χριστοῦγέννων με τὰ φράγματα ἔθιμα. Ἐγὼ ὅμως ὁμολογῶ πῶς ἔπαφα πρὸ πολλοῦ νά αἰσθάνουμαι τέτοια ἀγανάκτηση. Γιατί εἶδα κι' ἀναγνώρισα πῶς δὲν ἐμπερούσε νά γίνῃ ἁλλοῖως. Δὲν ἔχουμε, βλέπετε, περιφραγμένο τὸ Βασίλειό μας με σινικά τεῖχη. Εἴμαστε ἀνοιχτοὶ στὰ ρεύματα και στίς ἐπιδράσεις που μᾶς ἔρχονται ἀπέξω. Θέλοντας και μὴ, Ἀνατολίτες ἐμεῖς, δεχόμεστε τὸν εὐρωπαϊκὸ Πολιτισμὸ, που εἶναι μεγαλύτερος σήμερα κι' ἐπιβλητικότερος. Ζοῦμε κατ' ἀνάγκη σάν Εὐρωπαῖοι, κι' ὁλοένα περισσότερο. Μαθαίνουμε τίς γλώσσες τους, διαβάζουμε τὰ βιβλία τους, τρεφόμαστε με τὴ σοφία τους, ντυνόμαστε με τὰ φιγυρίνια τους. Φυσικώτατο λοιπὸν ἦταν, μοιραῖο, νά μπάσουμε και μερικά ἔθιμά τους. Τὸ Δένδρο ἄξαφνα. Τὸ εἶδαμε ποὺ τῶκαναν ἐδῶ οἱ ξένοι. Μᾶς ἄρεσε. Καὶ σιγά-σιγά τὸ κάναμε και μεῖς. Βέβαια τὸ τροποποίησαμε λιγάκι, γιὰ νά ταιριάξῃ και με τὸ δικό μας ἔθιμο, που ἀπαιτεῖ τὸ μοῖρασμα τῶν δῶρων τὴν Πρωτοχρονιά. Τὸ κρατήσαμε ὅμως. Κι' ἔτσι γιὰ ὅλα. Τὰ κρατοῦμε λιγάκι τροποποιημένα.

Αὐτὸ γίνεται παντοῦ, ἔξω τὴν Ἀνατολή, και τὴν Ἑγγὺς και τὴν Ἀπὼ. Ὁ εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς, — ὁ ἀνώτερος σήμερα στὸν κόσμον, ὅπως ἄλλη φορὰ ὁ Ἑλληνικὸς, — εἰσάγεται εἰσχωρεῖ κι' ἐπιβάλλεται. Ἀφομοιώνει σιγά-σιγά τοὺς διαφόρους λαούς. Καὶ τοὺς κάνει ν' ἀποτελοῦν σὰ μιά μεγάλη οἰκογένεια. Ἐ, ἔξ' αὐτὴ τὴν «εὐρωπαϊκὴν οἰκογένειαν» μπαίνει τώρα κι' ἡ Ἑλλάδα μας. Ἀπὸ τότε που ξαναῖχσε με τὴν ἐλευθερίαν, δὲν ἔπαψε νά συμμορφώνεται. Καὶ σήμερα, λίγο τῆς λείπει γιὰ νά εἶναι ἕνα Κράτος εὐρωπαϊκόν. Αὐτὸ, νομίζω, δὲν βλέπτε καθόλου. Γιατί ὁ ἐθνικὸς χαρακτὴρ αὐτῆς πάντα διατηρεῖται. Ὅπως διατηρεῖται ὁ ἐθνικὸς χαρακτὴρας τοῦ Ἀγγλου, τοῦ Γάλλου, τοῦ Γερμανοῦ, τοῦ Ἰταλοῦ και καθ' ἑξῆς, μολονότι στὴν ἴδια «εὐρωπαϊκὴν οἰκογένειαν» ἀ-

νήκουν ὅλοι και τὸ ἴδιο Χριστοῦγεννιάτικο Δέντρο κάνουν.

Ἐνα μόνο θά εὐχόμουν: Τὰ παιδιά τῆς μεγάλης κι' ὁμοιόμορφης αὐτῆς οἰκογενείας νά μὴν τραγόνταν μεταξύ τους τόσο ἄγρια, νά ζοῦσαν περισσότερο ἀδελφικά, χριστιανικά, και νά ποτελοῦσαν ἀληθινὰ μιά Ποίμνη μ' ἕνα Ποιμένα, — τὸν Χριστὸ τῆς Εἰρήνης και τῆς Ἀγάπης...

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

(Théophile Gautier)

Τὰ οὐράνια συννεφοντυμένα,
τὸ χιόνι ἐσκέπασε τὴ γῆ
και σὸ νεογέννητο ἢ Παρθένον
Παῖδι τῆς σκύβει με στοργή.

Δαντέλλες οὔτε, οὔτε σεντόνια
δὲν τοῦ στολίζουν τὴ στρωμνὴ
μόνο ἀπ' τῆς στεγῆς τὰ καθρόνια
κρεμὰ ἡ ἀράχνη τὸ πανί.

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μοθιστόρημα ὑπὸ Jules Cancel.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' (Συνέχεια)

— Ἀργότερα, μικρέ μου, θά σοῦ ἐξῇ γῆσιν πράγματα, που τώρα δὲν μπορεῖς νά καταλάβῃς. Ὁ ἄνθρωπος με τὴ μαύρη μάσκα εἶν' ἕνας κλέφτης, που γρήγορα θά τὸν κλείσουν στὴ φυλακή, σὸ ἐγγυώμαι ἐγὼ. Ἀντί νά θυμάσαι λοιπὸν τίς ψευτιές του, ἔχασέ τις κι' ἔλα αὐριο, στίς ἐφτά ἀκριβῶς, σὸ μαγαζὶ μου. Ὁ ἀρχίσουμε σοβαρὴ ἐργασία. Ἀντίο, κυρὰ-Δυρμπάν. Φεύγω γιατί εἶναι πιά πολὺ ἄργα κι' ἡ κυρία μου θάνησυχῇ.

Ἡ μητέρα τοῦ Φρέδου ἐσφίξε τὸ χέρι τοῦ καλοῦ ἀνθρώπου, που ἐτοίμαζόταν νά φύγῃ και ψιθύρισε μόνο: — Εὐχαριστῶ.

Και ξανάπεσε γεμάτη σκέψεις στὴν καρέκλα της.

Ὁ Φρέδος ἔτρεξε κι' αὐτὸς νά χαιρετήσῃ τὸν καινούργιο τοῦ ἀφεντικό, τὸν ξέβγαλε ὡς τὴν πόρτα κι' ἐκεῖ σηκώθηκε στὰ νύχια και τοῦπε στ' αὐτὸ σιγά:

— Αὐριο, κύριε Ἀζάρ!... Ἀλλὰ θά μοῦ ξαναδώσετε τὴν ἀσημένια μου σφυρίχτρα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Στὸ ξυλουργεῖο.

Ὅπως εἶχε ἀποφασθῇ τὴ νύχτα τῆς 8 Δεκεμβρίου, ὅστερα ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἀνθρώπου με τὴ μαύρη μάσκα, ὁ Φρέδος μπήκε μαθητευόμενος σὸ μαγαζὶ τοῦ κ. Ἀζάρ.

Ἀν λέγαμε πῶς ἐκεῖ βρῆκε πολὺ καλὴ ὑποδοχή, δὲ θά λέγαμε ἀλήθεια

Ο κύρ 'Αζάρ ήταν καθώς ξέρουμε, ή αφρόκρεμα των αγαθών ανθρώπων. Πλάι του όμως ήταν ή γυναικά του, ή τρομερή, ή στριμμένη, ή γκρινιάρικη Μελανία 'Αζάρ.

Όσο κοντός ήταν ο κύρ 'Αζάρ, τόσο ψηλός και παχύς ήταν αυτός, τόσο λιγνή και ξερακιανή ήταν εκείνη· κι όσο γλυκόλογος κι' αγαθός ήταν αυτός, τόσο κακιά κι' αντιπαθητική ήταν εκείνη.

Στο επάνω χέλι της είχε μουστάκια, στο πηγούνι της είχε μια κρεατολή και τ'όνα της μάτι τότε πάντα κλειστό. Άλλοτε το δεξί, άλλοτε τ' αριστερό, μα τα δυο μαζί ποτέ δεν τα είχε ανοιχτά.

Αυτή ή απαισία γυναίκα, που έκανε τέτοια αντίθεση με τον άντρα της, τον δειλό κι' ειρηνικό, έξασκούσε άπάνω του μιάν εξουσία τυραννική κι' απόλυτη. Τον τυραννούσε και τον κακομεταχειριζόταν απ' το πρωί ως το βράδυ κι' απ' το βράδυ ως το πρωί. Παντού ανακατευόταν, όλα τα επιθεωρούσε. Αυτή του διάλεγε τις γραβάτες του, αυτή και τα ξύλα ακόμη που του χρειαζόταν στη δουλειά του.

Καταλαβαίνετε τώρα, πώς για το φτωχό τον 'Αζάρ δεν ήταν και τόσο απλή δουλειά ν' αναγγείλν στη γυναίκα του πώς αποφάσισε να πάρη το Φρέδο μαθητευόμενο. Φυσικά, έκρινε περιττό να της πη πώς το παιδί ήταν ο γιός του Δυρμπάν, του κακούργου. Μ'όλη αυτή την προφίλαξη, ή απόφαση δεν άρεσε καθόλου στη Μελανία.

Τι χρειαζόταν ο καινούργιος μαθητευόμενος; Ο 'Ιουλιανός δεν ήταν άρκετός;

Μα αυτή τη φορά ο 'Αζάρ δεν υποχώρησε. Του χρειαζόταν ένας μαθητευόμενος: μόνον έτσι θα εξασφάλιζε γι' αργότερα καλούς τεχνίτες. Κι' έδειξε τόση ευγλωττία και διπλωματία, ώπε ή νοικοκυρά πείσθηκε επί τέλους να δεχθή το δάχτυλο το παιδί.

—Θα τον επιβλέπω, όμως, έδήλωσε, αυτόν τον καινούργιο, κι' αν δεν προκόβει, άλλοιμονό του!

Μ' αυτούς τους κακούς οίονους μπήκε ο Φρέδος στο γυμναστήριο της πλατείας 'Αγ. Μιχαήλ.

Όρισμένους ή έχθρική συμπεριφορά της κυρίας του, ή στρίγγλική φωνή της και το μάτι, το τρομερό και μονότονο διαβόημα της, θα είχαν κάνει το Φρέδο να σκάσει από την πρώτη μέρα, αν μές στο σπίτι του μαγαζιού δεν είχε βρει κι' άλλα πρόσωπα, που για χατήρι τους υπόμνε την αποκρουστική Μελανία.

Ήταν πρώτα-πρώτα ή Σεσίλη, ή

κόρη του 'Αζάρ, ένα χαριτωμένο κοριτσάκι δώδεκα χρόνων, πόσο ευγενικό και γλυκομίλητο, που άπορούσε κανείς πώς μια μητέρα σαν τη Μελανία, μπορούσε να έχη παιδί τόσο άξιαγάπητο. Η φύση όμως έχει αυτές τις παραξενιές. Πολύς φορές στο πιο τραχύ χόμα φυτρώνει το ωραιότερο λουλούδι.

Η Σεσίλη ήταν πολύ όμορφη και

Η κυρία 'Αζάρ ήταν διαρκώς από πάνω του... (Σελ. 28, στ. γ')

γεμάτη χάρη. Καστανή, με έκφραση στα γαλανά μάτια, ψηλή, λεπτή, έγοήτευε άμέσως όσους την έπλησίασαν.

Κι' ο Φρέδος δεν ξέφυγε απ' αυτή τη γοητεία· κι' άμέσως μόλις την έ γνώρισε, στο τραπέζι, το σπίτι του φάνηκε λιγώτερο άχαρο.

Τού φάνηκε όμως θαυμάσιο το σπίτι, όταν ο μαγαζιός του παρουσίασε και τον άλλο του μαθητευόμενο, τον 'Ιουλιανό Μεσονύχτη.

Παράξενο όνομα, θα πητε: 'Ιουλιανός Μεσονύχτης!... Μ' αυτό δεν ήταν όνομα, ήταν άπλουστα παρατσούκλι. Τόλεγον έτσι το παιδί γιατί τόχαν βρει τα μεσάνυχτα, μπρός στην πόρτα της εκκλησίας του 'Αγίου Μιχαήλ.

Πρό έντεκα χρόνον, κάποια γυναίκα είχε ανακαλύψει αυτό το παιδί, μόλις όλίγων μηνών, ένφ πήγαινε στη νυχτερινή της δουλειά. Το μωρό ήταν τυλιγμένο σε ώραία σπάργανα και, για μόνο σημάδι γνωριστικό, έχ' ένα τετράφυλλο τριφύλλι, κεντημένο στο αριστερό του μπράτσο.

Η γυναίκα που είχε κάμει αυτή τη παράξενη ανακάλυψη, στην αρχή σκέφτηκε να πιάη το μωρό στο βρεφοκομείο. Άργησε μερικές ήμέρες να το κάνει και σιγά-σιγά το συνήθισε και το κράτησε σπίτι της, ως που έγινε έντεκα χρόνων.

Τότε σκέφθηκε να το βάλη σε δουλειά. Ήταν φιλενάδα της κυρίας 'Αζάρ, (αν μπορούσε νάχη φιλενάδες αυτή ή στριμμένη γυναίκα), και της έπρότεινε να πάρη το παιδί, που της διηγήθηκε την ιστορία του, στο μαγαζί του άντρός της.

Το μυστήριο που σκέπαζε τη γέννηση αυτού του παιδιού, τράβηξε τη γυναίκα του μαγαζιού. Το τετράφυλλο τριφύλλι που είχε στιγματισμένο το μπράτσο του, και τα κεντητά σπάργανά του την έκαναν τ' έλπιζε ότι ίσως μια μέρα θα βρισκόταν σε πλούσιους γονείς του και βέβαια θ' άντάμειβν εκείνους, που φρόντισαν για το παιδί. Περισσότερο δηλαδή από κερδοσκοπία παρά από καλωσύνη, ή κυρία 'Αζάρ δέχθηκε να πάρη τον 'Ιουλιανό Μεσονύχτη. Κι' έτσι έγινε μαθητευόμενος στο έργαστήρι του κύρ 'Αζάρ.

Ο 'Ιουλιανός αυτός φαινόταν σαν να δικαιώνει τις έλπίδες της Μελανίας. Ήταν κομψός, με άριστοκρατική κορμοστασιά και με τρόπο: ευγενικούς, που δεν ταίριαζαν σ' έναν ταπεινό εργάτη.

Κι' ή κυρά 'Αζάρ, ίκανοποιημένη, έλπιζε μέρα με τη μέρα περισσότερο κι' έλεγε σ' όλον τον κόσμο:

—Θα το ιδήτε...Οί γονείς του θάρθουν μια μέρα να μου τον ζητήσουν και, αφού είναι πλούσιοι και τρανοί, θα μου πληρώσουν πολύ άκριβ' τα όσα κάνω γι' αυτό το παιδί.

Κι' όλη ή συναικία ήξερε την ιστορία του 'Ιουλιανού και τις έλπίδες της κυράς του.

Όσο για τον κύρ 'Αζάρ, αυτός την άφρινε να λέη.

Είχε δεχθή μ' ευπείθεια τον προστατευόμενο της γυναίκας του και δε μετάνιωσε γι' αυτό, γιατί ο 'Ιουλιανός ήταν τύπος μαθητευόμενου.

Αυτό ήταν όλο το προσωπικό του σπιτιού, όπου ο Φρέδος ζούσε τώρα και δυο μήνες.

Όπως τόχε δηλώσει ή κυρία 'Αζάρ, ήταν διαρκώς από πάνω του κι' όλο τον γκρινιάζε, τον έβασάνιζε, χωρίς να τον άφινη στιγμή. Μα ο μικρός γρήγορα το πήρε απόφαση για όλες αυτές τις γκρινιές και δεν τον ενοιάζε και πολύ. Η μητέρα του ήταν ευτυχισμένη, γιατί ο Φρέδος είχε μπή σε δουλειά: ο κύρ 'Αζάρ ήταν καλός και στη δουλειά είχε λίγες απαιτήσεις. Είχε βρή και παρεία: Πρώτα τον 'Ιουλιανό, ύστερα τη Σεσίλη. Όλ' αυτά μαζί ήταν άρκετά για να τον κάνουν να μη λογαριάζη τον κακό χαρακτήρα της Μελανίας.

(Έπεται συνέχεια)

KIMON AΛKIDΗΣ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

[Μυθιστόρημα υπό AUGUSTA LATOUCHE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Και σε λίγο ο άρχιεργάτης του άνθρακωρυχείου έπρότεινε στον Κουτυριέ άύξηση μισθού για πολλούς μήνες, με την υποχρέωση να εργάζεται τακτικά από τις όκτω το πρωί ως τις πέντε το βράδυ.

Επειδή όμως, ως αυτή την ώρα, ή παραμάνη της Ζερμαίν μπορούσε να μην είχε γυρίσει στο σπίτι, έδωσαν του Κουτυριέ και μιάν άλλην εργασία: να φυλάξη το άνθρακωρυχείο πολλές άκόμη ώρες, με πρόσθετη, έννοεϊτε, άμοιβή. Του έδωσαν μάλιστα να καταλάβη πώς μπορούσε και να κοιμάται. Φθάνει να ήταν εκεί.

Ένα καλό γεύμα τον περίμενε, όταν ανέβαινε από το υπόγειο. Κι' αυτό, καθώς κι' ή ιδέα πώς έκέρδιζε τώρα περισσότερα για τους δικούς του, τον παρηγορούσε.

Όταν γύριζε στο σπίτι, ήταν πάντα εκεί ή γυναίκα του και τα παιδιά του.

Οι άτελείωτοι μήνες του χειμώνα, οι πιο δύσκολοι για ένα νεογέννητο παιδί, πέρασαν έτσι. Η Ζερμαίν ζούσε και μεγάλωνε ή Διονυσία δεν έλγνευε καθόλου· ο 'Αλβέρτος, ο άδελφός της, δυνάμωνε με καλή τροφή· κι' ή κυρία Μπεκκάρ ήταν καθυποχρεωμένη σ' έκείνη που της έσωσε την κόρη της.

Άλλ' από μια διάκριση εκ μέρους της Κυρίας Μπεκκάρ, κι' από μια περηφάνεια εκ μέρους της κυρίας Κουτυριέ, ποτέ δεν έμαθε ή πρώτη για ποιους λόγους είχαν ξεπέσει τόσο οι γονείς της Διονυσίας και του 'Αλβέρτου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Οι έξαδελφες απ' το Παρίσι.

—Έλα λοιπόν! Τι έγινες σήμερα, Διονυσία; Εγώ φοβήθηκα πώς δεν θ' άρχόσουν!

Μ' αυτά τα λόγια υποδέχθηκε ή Ζερμαίν τη φίλη της, όταν την είδε κείνο το πρωί, που είχε πάει κατά το συνηθισμένο να μελετήσουν μαζί.

—Μα τί συμβαίνει; ρώτησε ή Διονυσία.

—Έχω να σο άναγγείλω μια σπουδαία είδηση. Οι έξαδελφες μου από το Παρίσι έρχονται άπόψε. Κι' είμαι όλη χαρά!... Και να σο πώ, δεν έχω καμιά όρεξη για μάθημα. Η δασκάλα θα μ' έλεγε κι' εγώ θα έχω το νού μου στις έξαδελφες μου... Τι λές, Διονυσία; Να πώ της μαμάς να διώξη σήμερα τη δασκάλα;

—Όχι, όχι, εγώ θέλω να κάμουμε μάθημα.

—Όρίστε!... Τώξερα πώς θ' άλεγες έτσι!... Και να, μάναγκάζεις τώρα, κα-

κορίτσο, να καθήσω στην καρέκλα.

—Θέλεις να φύγω;

—Μπα! και σε ποιόν θα μιλούσα για τις έξαδελφες μου;... στην κούκλα μου που έχει πέτριν' αυτιά;... Άχ, Διονυσία μου! σ' αγαπώ ύπερ...

—Βολικά, το ξέρω... όπως τις έξαδελφες σου...

—Και περισσότερο...

—Μ' αλήθεια, Ζερμαίν, νομίζεις πώς μάγαπ' και θα μάγαπ' πάντα περισσότερο από τις έξαδελφες σου;

—Γιατί μ' έρωτας; κι' έτσι, μ' αυτό το ύφος;

—Δεν ξέρω... φοβάμαι...

—Τί ιδέα! Και

πρώτα - πρώτα, έσύ θα έξακολουθήσης ν' άρχεσαι όπως πριν. Η μαμά μ' έλεγε πώς την ίδια ώρα θα κάνομε το μάθημά μας. Θ' άμελετούμε πρώτα μαζί, κι' έπειτα με τη δασκάλα... Κατόπι θα πηγαίνουμε εκδρομές, θα δεχόμαστε φιληνάδες, θα κάνουμε τσάγια, γεύματα...

Θα μ' άρχουνται οι πιο καθ' ός πρέπει άνθρωποι του Λένς. Ό,τι πιο σικ έχει αυτός ο τόπος! —Οί γονείς των έξαδελφών σου είναι πλούσιοι βέβαια...

—Ω, τί λές!

Δεν θα μπορούσαν να μετρήσουν την περιουσία τους...

—Εν' όμεις...

Μπαμπάς, πιστεύω, θα μπορούσε. —Εν' όμεις, άνέβηκε ή δασκάλα κι' άρχισε το μάθημα.

Άλλά μόνο ή Διονυσία έπρόσεχε για δυό. Η Ζερμαίν, κατά τη συνήθειά της, κοίταζε τις μύγες που κτυπούσαν το κεφάλι τους στο τζάμι του παραθύρου... Άν μπορούσε να πιάη πάλι να πιάση μερικές... για την άράχνη της!...

Μετά το μάθημα, οι δυο φίλες χωρίσθηκαν. Άλλά για λίγες μόνον ώρες. Στις τέσσερις, ή Διονυσία θα ξαναπήγαινε, για να δειλνίσουν όπως πάντα μαζί.

Την οικογένεια Μπερτραί δεν την περίμεναν παρά το βράδυ. Κατά τις τρεις όμως, άνέλπιστα, παρουσιάσθηκε

ένας ύπηρέτης και την άνήγγειλε.

—Πολύ νωρίς, βλέπετε! είπε ή κυρία Μπερτραί στην άδελφή της.

Η Ζερμαίν τάχασε μια στιγμή. Δεν είχε προφθάσει να ντυθή. Και φορούσε ακόμα το χειρότερό της φουστάνι, —ένα φουστάνι που έτοιμαζόταν να το χαρίσουν της Διονυσίας, —κι' από πάνω μια ποδιά που από το πρωί είχε λερώσει.

Έγινε κατακόκκινη, περισσότερο από στενοχώρια παρά από χαρά.

Η 'Ελισάβετ την κοίταζε από πάνω ως κάτω, έπειτα της έδωσε το χέρι της, ένφ ή άδελφή της Μάρθα τη φιλούσε και στα δυο μάγουλα.

Η Ζερμαίν τις πήρε και της δυό, τους έδειξε την κίμαρά τους και τη δική της· κι' έπειτα κατέβηκαν στον κήπο. Μιλούσαν για παιχνίδια, για μαθήματα, για διασκεδάσεις, και πολλές φορές το όνομα της Διονυσίας ήλθε στο στόμα της φίλης της.

—Θα την γνωρίσετε, τους έλεγε.

Θάρθη σε λίγο, είναι ή ώρα της...

Να ιδήτε τί έυπνη που είναι και πόσα ξέρε!... Πάμε στην πόρτα να ιδούμε μήν' έρχεται.

Βγήκαν στην καγγελοπόρτα του κήπου. Τη στιγμή εκείνη ή Διονυσία φάνηκε στην Πλατεία.

—Νά την! Έκαμε ή Ζερμαίν.

Κι' άρχισε να την φωνάζη από μακριά:

—Έλα γρήγορα!... Σε περιμένουμε να φάμε!... Τρέχα!...

Η 'Ελισάβετ έκαμ' ένα μορφασμό.

—Αυτή είναι ή φίλη σου; είπε με περιφρόνηση.

Φυσικά, ή Διονυσία δεν πήγαινε στο Μπεκκάρ ούτε με κομπού, ούτε με ό τ... Και δεν συνοδεύταν ούτε από γκουβερνάντα ούτε από καμαριέρα.

Έπεται συνέχεια

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

«Η κοινή φίλια τελειώνει με το μάλωμα. Η μεγάλη όμως άρχίζει από αυτό». Το αυτό δεν είναι δόξωμορον. Στο μάλωμα θα ιδής αν ο φίλος σου είναι άληθινός ή κατά συνθήκην.

Οι έξαδελφες μου από το Παρίσι έρχονται άπόψε. (Σελ. 21, στ. α')

δαν (δὲν ἐδιδάσκαες τὸν Ὁδηγόν· Ἀσκήσεις δὲν εἶναι τώρα δεκταί· ἀρχότερα·) Ὑποβάτην (σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅσα γράφεις) **Κινεζόπουλο** (δχι, Ἀσκήσεις δὲν εἶναι τώρα δεκταί) γιατί δὲν διαβάζετε τὸν Ὁδηγόν;) **Μακεδονικόν** Ὁδεῶδες (τὰ ἐλαβα, εὐχαριστῶ) **Δοξασμένον Τσολιαν** (πολὺ καλὰ· σοὺ εἶπα στὸ γρατεῖο μου· ἐνόμισα ὅτι ἦτο δνομη ἠθοποιῶ καὶ δὲν εἶδα ὅτι διαβάζεται καὶ ἀνάποδα· ἂν τὸ καταργήσῃς, θὰ ἔπρεπε νὰ καταργήσῃς καὶ τὰλλα, ποὺ θὰ ἦταν μεγάλη φασαρία· ἐσὶ ἀπεφάσισα νὰ τ' ἀφήσω ὅλα·) **Ἀδάμ** (δχι, καμμία ἑλλειψίς· γιὰ τὸ ψευδώνυμο δὲν χρειάζεται ἀποδείξεις· ἡμα ἐνεκρίθη θὰ πῇ ὅτι ἐπληρώθη καὶ ἰσχύει μέχρι τέλους Νοεμβρίου) **Αἰγυπτιακὸ** Ἀστέρι (ἔχει καλῶς· εὐχαριστῶ πολὺ) **Αἰγυπτιακὸν** (ἐννοῖα σου, θὰ δημοσιευθῇ) **Ἀλθονν Οὐρανόν** (στὸ ἐξῆς θὰ τὸ λαμβάνῃς γρηγορότερα) **Σοκοράτην** Στ. Δ. (ἐπιταγή, ἀφοῦ εἶσαι στὰς Ἀθήνας περιττὴ μορφεῖς νὰ μοῦ φέρῃς ἢ νὰ μοῦ σταίλῃς τὰ χρήματά) **Σανθὸ Ποιητὸπουλο** (εὐχαριστῶ πολὺ) **Γ. Γ. Μανουσάπουλον** (εὐχαριστῶ πολὺ· αὐτὸ τὸ περιοδικὸ δὲν τὸ ἔχω· τὴν ἀγγελία ποὺ εἶδες στὸ βιβλίο, τὴν ἔβαλε ὁ ἐκδότης σου) **Ἀσχημό-σπαιδο** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἐσπαιδωμ) **Ἀφροστειγανωμὲν Κῆμα** (εὐχαριστῶ πολὺ· χαίρετισμοὺς εἰς ὅλους) **Βασιλέα Ἀδάμαντα, Πέγκροφ** **Ακαβατάρικο Πουλί, Κάτωνα, Φωνικῶν, Ἀφελή Κυπριοπούλαν, Θωμακικὴν Αἰδαν, Αἰδαν τοῦ Πηλίου, Ντροπαλὴν Γωνιωτοπούλαν, Μιχαήλ Μίρωα, Ἑλληνα, Τσιγγάναν** κτλ. κτλ.

Φιλαλήθη **Ἀερονάτην Σιμόνης, Φούριον, Τρωγλοδύτην** (ἐστειλὰ).

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἐλαβα μετὰ τὴν 19ην Δεκεμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΝΕΟΙ ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς **ἑπτὰ**: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος καὶ 20ος. Ἐκαστος τόμος **δραχ. 6**, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος **δραχ. 6.30** διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ **δραχ. 7.20** διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1920) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 27 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τόμος ἀσφατος **δρ. 20** καὶ ραμμένος **δρ. 22**. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν **λεπτά 50** ὁ ἀσφατος καὶ **δρ. 1.50** ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν **δρ. 3**—εἴτε ἀσφατος εἴτε ραμμένος.

Τὸ πρῶτιστον κατῆγον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Συνέχεια τοῦ νέου 199ου Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων. Αἱ λύσεις δεκταί μέχρι τῆς 10 Φεβρουαρίου· ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων).

44. Δεξιόγριφος.

Στὰ καράβια βρίσκουμαι,
Χρήσιμο μά κι' ἀχρηστο...
Πίσω μου ἀκρωτήριον
Νὰ κολλήσῃς θέλησας;
Μέσ' στὸ σπῆτι δρέθηκα
Καὶ σὲ μένα πλάμματα
Βάνουν οἱ νοικοκυρές,
Τακτικές σὰ μέλισσες.

Ἐστία ὑπὸ τὰ Σκόρπια Φύλλα

45. Λογοπαϊκτικὸς Δεξιόγριφος

Πολύτιμο καὶ κόκκινο,
Χέριζα, λαίμους στολίζω·
Ἀπὸ τὸ κάππα ἀρχίζω,
Μὰ ὡς νὰ φτάσω εἰς τὸ λῆ,
Χρεῖζομαι ὥρα σωστή!

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Ποιήτητος Δακτύλου

46. Μεταγραμματισμός

Ὁμικρον κἀνω τ' Ὁμέγα
Κι' εὐθὺς βλέπω κι' ἀπορῶ,
Ἀπ' ἀκαχο δασιλέα,
Νῆσο στὸν Σαρωνικόν.

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Εὐξείνου Πόντου

47. Γριφῶδες.

Λουλούδια, καὶ λησμονησιὰ,
Κι' ὅλα μαζί τὰ ἔργα
(ὅποιόν κι' ἂν θές,) **Βάλε ἀκόμη νῖ καὶ κᾶ,**
Κι' ἕνα ρητό, μιά γνώμη,
ἔτσι μὲς λές.

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Κόκκινου Κρήνου

48. Σίγμα.

+++++ = Ἀρχ. Θεός.
* + * * * * = Στρατ. Σπαρτ.
* * + * * * * = Πόλις Ἀγγλ.
* * * + * * * * = Χῶρ. Ἑλλάς.
* * + * * * * = Ἀρχ. φιλόσοφ.
* + * * * * = Πτηνόν.
+++++ = Πόλις Βοιωτ.

Ἐκ τῶν διαγωνίων, ἡ ἄνω χώρα τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ κάτω νῆσος τοῦ Αἰγίου.

Ἐστία ὑπὸ Κων. Π. Γκούμα

49. Μεταμορφώσεις.

Ἡ **Μῆλος** διὰ 4 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ **Πόρος**.
Ἐστία ὑπὸ τοῦ Ποιήτητος Ζυλά.

50 54. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνός γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνός ἄλλου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

φανός, ἀνά, ἥμα, εἰς, μάχη.

Ἐστία ὑπὸ τῆς Ἥρας.

55. Διπλὴ Ἀκροστιχίς.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν θεὰν Αἰγυπτίαν, τὰ δὲ τρίτα γράμματα Αἰγύπτιον θεόν.

1. Κόρη τοῦ Κάδρου. 2. Χώρα τῆς Ἀσίας. 3. Πόλις τῆς Ἀσιατικῆς Τουρκίας. 4. Πανδογός Βασιλεὺς τῆς Κορίνθου.

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Σπαρτάκου

56. Φωνηεντόλιπον.

* πῶ - φρ - κκοῦ - πλσμπ

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Ταλκᾶβ

57. Γρίφος

TTT 1 1
TTT 1 ωχζ 1 Πάν, ιζ.
1 1
1.

Ἐστία ὑπὸ τῆς Πραγματικότητος

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

58. Mots Carrés

E' un refuse, l' autre accorde

Et la troisième déborde.

Ἐστία ὑπὸ Μ. Κ. Χατζημυχάλη

59. Anagramme

L' un nous dit qu'une chose

après avis d'experts

Est d'un très sain usage;

Pour aller trouver l'autre,

il faut passer lec mers,

Faire un long voyage.

Ἐστία ὑπὸ τῆς Γορ. Φαροπούλας

ΔΥΣΣΕΙΣ

Τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ

35 φύλλον

516. Νίκαια (νῖ καὶ α).—517. Καπνός-Κάπρος.—518. Ὀπλίτης-πολίτης.—519. Τὸ κεφάλι τοῦ ἀνθρώπου

520. T Π Α 521. ΑΑΚΙΝΟΟΣ

A E Y (Δάος, Κάσσος,

Ω I P Ἰλιον, Νικόλαος,

Σ Υ Ρ Ι Α ὄνος, σκιά).—

A 522—526. Διὰ

I τῶν ΧΡ: χῶμα,

E Ἀχρίς, χρέος,

Υ χρόνος, χρήμα.

Σ —527. ΔΡΑΚΩΝ

(Δνείστερος, Ἐρμούπολις, Φράουλα, Καρκίνος, Κλωθῶ, ἈδριαΝοῦπολις).—528. Ἐπιστήμη ἐπιστήμης, διάφορος.—529. Ἡ ἑξὶς τὸ πᾶν (εἰ ἔξ εἰς τὸ πᾶν).

531. Pierre qui rou- 530. H I E R
le n' amasse pas I O D E
mousse. E D E N
R E N E

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 3 (ὁ ἐλάχιστος δρος). Πέραν τῶν 10 λέξ. 30 λεπ. ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπ. 40 καὶ μὲ κεφαλαία λεπ. 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1,50

(ΚΒ' — 24)

Η ΓΩΑ ΤΗΣ ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ.

Μικρὰ Μυστικὰ δὲν ἔλαβα,

μόλις λάβω θ' ἀπαντήσω.

ΓΙΩΣ ΤΟΥ ΑΕΤΟΥ

(ΚΒ' — 25)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, ΔΙΑΠΛΑ

ΣΟΠΟΥΛΕΣ, (εἰσερχόμενος

εἰς τὸν Διαπλοσιόκοσμον χαιρετῶ

ἀπαξίπαιτες. Σίσυφος.

(ΚΒ' — 26)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ΜΙΚΡΩΝ—ΜΥΣΤΙΚΩΝ

Βραβεῖον Α': Ρευβασμός τῆς

τῆς Ψυχῆς. Βραβεῖον Β':

Κόσμος, Ἀθόνη. Βραβεῖον Γ':

Μυροδόλος Ἥμυλα. Ἐπαινος: Μα

γεία τοῦ Δάσους, Τραγοῦδι τῆς Ἐ

νώσεως, Παντοστόπουλος. Εὐφη

μος Μνεῖα. Σακκάντης, Σουκωνία

Αἰρα, Φούριος.

ΚΑΡΤ ΠΟΣΤΑΛ

Ἐστειλαν πολλὰς καὶ καλὰς, ὥστε

ἀναγκάσθηκα νὰ θῶω καὶ Β' Βρα

βεῖον, τὸν «Κακὸν Δρόμον». Βραβεῖον Α' Ἰέραν τοῦ Πόνου.—Βραβεῖον Β': Ἀμάραντος. Βραβεῖον Γ': Βασιλεὺς τοῦ Γέλωτος.—Ἰσοτίμοι Α': Σίσυφος, Πρίγκηψ τῆς Οὐλίας. Ἰσοτίμοι Β': Σακκάντης, Ὁράτιος Κόκλης.—Ἰσοτίμοι Γ': Λύξ, Βαρραβᾶς, Δοξαμένη Ἑλλάς. Α' Ἐπαινος: Λυκοῦργος ὁ Λογοθέτης, Διαβολόπαδο, Στραβόξυλο. Β' Ἐπαινος: Ἀλέξ. Ἀργυρίου, Σέσωτρις, Κρυσθαυστής.—Γ' Ἐπαινος: Γυμνασιακὸν Ζιζάνιον, Σαμιώτικον Ἀκρογιάλι.—Εὐφημος Μνεῖα: Τραγοῦδι τῆς Ἐνώσεως, Ρῶδιος Κάλυξ, Κίτρωκος, Λαμπρόπουλος, Γιάγκος Λόρης.

Διαβολάκι τῆς Ἡλιουπόλεως

(ΚΒ' — 27)

Ἀράτα, Ἀντρωτὰ τῶν Ἀλντρώτων, Φιλέριος, Κατεργαροῦλα, μὲ συγχωρεῖτε διὰ τὴν ἀργοπρίαν, ἀλλ' αὐτὴ προήλθεν ἐκ τινος λαθοῦς τοῦ Γραφείου τῆς Διαπλάσεως ποὺ τὰ ἔστειλε στὸν συνώνυμόν μου ἐξάδελφόν μου, ἀντὶ νὰ τὰ σταίλῃ εἰς ἐμέ. Διαβολάκι τῆς Ἡλιουπόλεως.

(ΚΒ' — 28)

Ὁ Ἀφελὴς Γυμνασιόπαις κατέρχεται στὸ Δημοψήφισμα μὲ τὸ ἰδιανικὸ ψευδώνυμον ΘΡΥΛΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

(ΚΒ' — 29)

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ

Ἰδρῦθη ἐν Τρίπολει. Ζητοῦνται μέλη ἀντιπροσώπειται.—Μιχαὴλ Τσόπελιν, Τρίπολιν.—Ἐλευθέρα Ἑλλάς.

(ΚΒ' — 30)

Διαπλάσοπούλες καὶ Διαπλάσοπούλα, εἰσερχόμενος εἰς τὸν Διαπλοσιόκοσμον, σᾶς χαιρετῶ.—Ἐλπίδοφορος.

(ΚΒ' — 31)

Καλαματιανὸ Λουλούδι, ἐγγράφομαι μέλος στὸ φιλολογικὸν σάλόνι σας.—Τσιγγάνα.

(ΚΒ' — 32)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Πρακτικὸς σὺν τοῖς δὲν καὶ ὁ διαγωνισμὸς Σκίτσων, Φωτογραφίας, Θέμα ὅ,τι θήποτε. Προθεσμία 15 Ἰανουαρίου. Θὰ βραβευθοῦν δύο

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΣΩΡΑ ΛΕΖΙΝΕΒ

Ο Γ. ΓΡΑΜΜ. ΑΥΤΡΩΤΗΣ ΤΩΝ ΑΥΤΡΩΤΩΝ

(ΚΒ' — 33)

ΕΝΩΣΙΣ

Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέγησαν:

Πρόεδρος: ΓΑΥΚΕΙΑ ΕΛΛΑΣ

Ἀντιπρ. ΕΛΑΝΘ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

Γεν. Γραμματεὺς: Κ. ΧΑΤΖΙΩΤΗΣ

Ταμίας: ΖΟΥΓΡΑΟΜΑΝΔΑΣ

Σύμβουλοι: Στρομπούλα, Μελα

χροινὴ Ἑλληνοπούλα. Ἀντιπροσω

ποι: Καλαμών, Διπλάνον, Θεολόγος

Τρωγλοδύτης, Ἀλρίσης, Κυλικᾶς

Υποψήφιος Δημοψηφισμάτος Γλυ

κεῖα Ἑλλάς, Αναγνωστοπούλου 21

Ἀθῶναι.

(ΚΒ' — 34)

Ἀπὸ τὸ Μικρασιατικὸ Μέτωπον στέλλω πολλὰ χαιρετισμάτα στ' ἀγαπητὰ Διαπλάσοπούλα.—Ἀτρώμητος Χειμάρρα.

(ΚΒ' — 35)

Ταξειδιώτισσα Ἑλληνίδα, γιὰ τὴν γιορτὴν σου δέξου ἕνα μπουκέτο ὁλόθερμες εὐχές ἀπὸ τὴν Ἑβησου